

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.851 van 1 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE BLENDE, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U verklaarde problemen te hebben omwille van uw broer die er van verdacht wordt banden te hebben met de rebellen.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 2002 werd u per vergissing gearresteerd. Na enkele uren werd u vrijgelaten.

In 2004 kreeg uw broer problemen omwille van twee vrienden die zijn omgekomen tijdens een explosie. Uw broer besloot te vluchten. U had schrik om lastig te worden gevallen wanneer de Russen uw broer niet zouden vinden en u vertrok mee met uw broer.

In februari 2004 wilden jullie naar België reizen maar onderweg in Polen en Duitsland werden jullie tegengehouden. Noodgedwongen vroegen u en uw broer daar asiel aan.

In Duitsland verbleef u in een dorp waar er niets te doen was en u verveelde zich. Ook had u constant ruzie met uw broer. U besloot terug te keren naar Tsjetsjenië. Uw broer bleef in Duitsland om zijn asielprocedure verder te zetten.

In Tsjetsjenië bleek dat u nog gezocht werd en u dook onder in Novo Aldy bij uw grootouders. Wanneer de Russen u daar ook begonnen te zoeken besloot u Tsjetsjenië opnieuw te verlaten.

Op 17 november 2005 vroeg u asiel aan in België.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vroeg reeds asiel aan in Polen en Duitsland in 2004. U wachtte de beslissing echter niet af en keerde terug naar Tsjetsjenië.

De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke

omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Door uw houding laat u echter niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

U verklaarde immers te zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië in augustus 2004, na een verblijf in Duitsland (CGVS dd. 11/03/08, p. 3).

U kan uw terugkeer naar Tsjetsjenië en uw verblijf in Tsjetsjenië voor uw komst naar België echter niet aannemelijk maken.

Zo blijken uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent uw verblijfplaats in Tsjetsjenië niet consistent te zijn met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat u eerst gedurende twee maanden in uw woning in de Djakovastraat in Grozny woonde. Na een tijd begreep u dat het niet veilig was om thuis te blijven en daarom ging u bij uw grootmoeder in Aldy logeren. Zij woont op de Branski Pereulok in Aldy (DVZ, vraag 41).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer uitdrukkelijk dat u onmiddellijk naar uw grootmoeder in Aldy trok (CGVS, p. 3, 7).

Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de eventuele tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u wel direct bij uw grootmoeder ging wonen (CGVS, p. 7 – 8).

Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg aangezien de tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u totaal niet op de hoogte bent van concrete incidenten die zijn gebeurd in Aldy in de periode dat u daar naar eigen zeggen verbleef.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd bij uw administratief dossier, blijkt dat bij een gewapende aanval van rebellen in Aldy in juni 2005, drie Russische soldaten omkwamen alsook één van de aanvallende rebellen.

U verklaarde echter geen weet te hebben van enig gewapende incident of incidenten waarbij doden zijn gevallen, in Aldy toen u er verbleef (CGVS, p. 11, 12).

Het is niet geloofwaardig dat u hiervan niet op de hoogte bent, aangezien u zelf verklaarde dat Aldy een klein dorp op een heuvel is (CGVS, p. 12).

Er kan toch van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijk zwaar incident (vier doden) indien u op dat moment in het dorp verbleef. Het feit dat u dit niet weet, doet verder afbreuk aan uw verklaringen als zou u toen in Aldy (Tsjetsjenië) hebben verbleven.

Verder moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de manier waarop u eind 2005 opnieuw vanuit de Russische Federatie naar België reisde en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u met een toeristische bus vanuit Moskou naar België reisde en dat de bus eenmaal aan de grens gestopt werd. U verklaarde dat er werd rondgekeken, maar dat niet alles gecontroleerd werd. U reisde samen met een passeur die voor u een paspoort onder een andere naam had geregeld. De passeur hield alle documenten bij zich en u heeft dat paspoort maar een keer gezien. U begreep dat het op een andere naam was, maar de passeur wou u dat niet tonen. U herinnert zich daarom niet onder welke naam u reisde (zie CGVS, p. 15 en 16).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de passeur met u geen afspraken zou hebben gemaakt over wat u diende te zeggen indien u persoonlijk gecontroleerd zou worden.

Deze vaststellingen ondermijnen uw verklaringen aangaande uw terugkeer naar Tsjetsjenië, uw verblijf aldaar voor uw komst naar België en uw vlucht eind 2005 vanuit de Russische Federatie naar België.

Bijgevolg kan er aan de problemen die u daar zou hebben gekend (huiszoekingen bij uw ouders en grootouders) evenmin geloof gehecht worden. Aldus laat u door uw houding niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag (brieven van burens, kopie geboorteakte, rijbewijs, kopie pagina's paspoort, medisch attest 2002) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De brieven van uw burens stellen dat u terugkeerde naar Tsjetsjenië, doch deze documenten zijn geen objectieve bewijzen.

Het rijbewijs, afgeleverd in Tsjetsjenië in 2005, kan echter bovenstaande tegenstrijdigheid en gebrek aan kennis niet verklaren of weerleggen. De afgifte van dergelijk document zegt trouwens niets over uw werkelijke verblijfplaats.

De kopies van uw geboorteakte en paspoort betreffen ten eerste geen originele documenten, waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Bovendien kunnen deze documenten bovenstaande tegenstrijdigheid en gebrek aan kennis evenmin verklaren of weerleggen. Hetzelfde geldt voor het medisch attest, dat dateert van 2002."

4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 9 mei 2008 het document "A tot Z, Introductie asielbeleid Tsjetsjenië" van november 2007 van de organisatie "Vluchtelingenwerk Nederland" en het document "Amnestied People as Targets for Persecution in Chechnya" van 16 mei 2007 van de "International Helsinki Federation for Human Rights", en stelt dat uit beide documenten blijkt dat de voorstelling van de algemene situatie in Tsjetsjenië door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing veel te rooskleurig is.

Hij vervolgt dat de bestreden beslissing bovendien de stelling verdedigt dat personen in Tsjetsjenië geen vervolging dienen te vrezten indien ze voldoen aan een aantal criteria (de plaats en periode waar ze verbleven hebben, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop ze kunnen terugvallen, enz.), en dat, voor zover deze stelling al waarheid zou bevatten, niet aangetoond wordt dat hij ressorteert onder deze criteria.

Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte een tegenstrijdigheid ziet in zijn verklaringen aangaande zijn verblijfplaats(en) bij zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in 2004.

Hij verklaart eerst bij zijn ouders te hebben verbleven in Grozny en vervolgens bij zijn grootmoeder. Hij stelt dat zijn verklaring naar Grozny te zijn teruggekeerd begrepen moet worden in de zin dat hij naar Aldy is teruggekeerd, aangezien Aldy, waar zijn grootmoeder woont, op een boogscheut ligt van Grozny, en in de omgang vaak wordt aangeduid als Grozny.

Hij verklaart zijn onwetendheid van de gewapende aanval op Aldy in juni 2005 door het feit dat in Tsjetsjenië een strikte regulering van de pers bestaat waarbij alles dat niet binnen de oorlogsretoriek van Rusland past, wordt gecensureerd.

Hij verklaart dat het dan ook moeilijk is op de hoogte te blijven van alle incidenten en voegt er aan toe dat er bovendien veel incidenten waren.

Wat betreft zijn vlucht naar België, laat verzoeker gelden dat "de Commissaris-generaal toch niet ernstig kan volhouden dat iedereen strikt gecontroleerd wordt aan de buitengrenzen en het onmogelijk is zo binnen te raken, terwijl België en bij uitbreiding de ganse EU krioelt van de mensen zonder papieren."

Hij stelt dat de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt dan ook wereldvreemd is en men ermee "iedereen die in België asiel aanvraagt kan weigeren, tenzij zij die onderschept worden op de luchthaven van Zaventem en zij die als verstekeling per schip aankomen, daar België niet bereikbaar is dan via één van de landen die het Dublinverdrag tekenden."

Verzoeker besluit dat er dan ook geen inconsistenties zijn in zijn asielrelaas, en benadrukt de documenten die hij heeft neergelegd, te weten zijn rijbewijs, afgeleverd in 2005, de kopieën van zijn paspoort, zijn geboorteakte en de brieven van zijn bureaus. Hij stelt dat deze documenten immers sterke indicaties zijn dat hij wel degelijk is teruggekeerd naar Tsjetsjenië.

Verzoeker stelt dat aan zijn asielrelaas dan ook geloof moet worden gehecht, en dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal hij immers onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

5. De Raad stelt vooreerst vast dat de Commissaris-generaal de algemene situatie in Tsjetsjenië in de bestreden beslissing niet "rooskleurig" voorstelt zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift.

De bestreden beslissing erkent immers dat de situatie in Tsjetsjenië en voor Tsjetsjenen in Rusland problematisch is, en dat er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen zoals doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders, veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat de criteria die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, van belang zijn om te bepalen of een Tsjetsjeense burger over een intern vluchtalternatief beschikt maar dat dit aspect verzoeker niet aanbelangt aangezien de Commissaris-generaal besloot dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers terugkeer naar en verblijf in Tsjetsjenië en beweerdde problemen aldaar.

De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal zijn besluit baseert op drie motieven:

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn verblijfplaats(en) bij zijn terugkeer naar Tsjetsjenië;
- verzoeker heeft geen kennis van de gewapende aanval van rebellen in Aldy in juni 2005, hoewel hij stelt er toen te hebben verbleven;
- verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af over zijn vlucht naar België in het licht van informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt.

De Raad stelt vast dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker verklaarde bij zijn verhoren van maart 2006 immers dat *"Toen ik terugkeerde naar Tsjetsjenië ging ik terug naar mijn huis in Djakovastraat, Grozny. Na een tijdje begreep ik dat het niet veilig was voor mij om thuis te blijven wonen en daarom ging ik bij mijn grootmoeder logeren. Ze woont op Branski Pereulok 3 in Aldy."* (zie verhoorverslag, nr. 41).

In het verhoorverslag van 11 maart 2008 leest de Raad volgende verklaringen van verzoeker:

"Wanneer u terug aangekomen in Tsjetsjenië? Begin september denk ik [...]."

Waar woonde u? Thuis, Branski Pereulok 3; dat is in subwijk Aldy.

Onmiddellijk in Aldy gaan wonen of niet? Ja, bij grootmoeder.

Waar woonden uw ouders? Djakovastraat 18 app 41; Dat is nr 4 microwijk.

Bedoelt u Grozny? Ja.

Toen u terugkeerde van Duitsland, u ook nog bij ouders gewoond in Grozny, of direct naar oma? Direct naar oma in Aldy [...].

[...]

Vorige keer zei u, 2 maanden bij ouders, voor u naar Aldy verhuisde? Ik ben direct bij grootmoeder gaan wonen [...]."

De Raad leest in het administratief dossier (zie verhoorverslag van maart 2006, nr. 41) dat verzoeker alleszins verklaarde van november 2004 tot november 2005 in Aldy te hebben verbleven. Hij verklaart verder dat Aldy een “*klein dorp op een heuvel*” is (zie verhoorverslag van 11 maart 2008, p.12).

De Raad meent dat indien dit verblijf van verzoeker in Aldy op de waarheid berust, hij dan ook noodzakelijkerwijze op de hoogte moet zijn van de gewapende aanval van rebellen in dit dorp op 23 juni 2005 waarbij drie Russische soldaten en één rebel omkwamen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 24). Enige mediacensuur, indien dit al deugdelijk bewezen zou zijn door verzoeker, hetgeen niet het geval is, doet hieraan niet af, aangezien verzoeker toen lijfelijk aanwezig was in Aldy. Uit het administratief dossier (zie verhoorverslag van 11 maart 2008, p. 11-12) blijkt echter dat verzoeker geen kennis heeft van deze gebeurtenis.

De Raad leest in de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 24), dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Verzoeker brengt geen documentatie bij van aard deze informatie te ontcrachten. Zijn verklaringen hebben slechts de waarde van een loze bewering.

De Commissaris-generaal beoordeelde verzoekers verklaringen (zie verhoorverslag van 11 maart 2008, p. 15-16) over zijn reisweg en de gebruikte reisdocumenten dan ook terecht als ongelooftwaardig.

De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen het besluit rechtvaardigen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers terugkeer uit Duitsland naar Tsjetsjenië in 2004 en bijgevolg ook niet aan de problemen die verzoeker aldaar tijdens deze periode beweert te hebben gekend.

De Commissaris-generaal stelde daarnaast terecht dat de documenten die verzoeker neerlegt niet van aard zijn de vastgestelde tegenstrijdigheid en gebrek aan kennis te weerleggen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan hij niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen bij van aard een dergelijke gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad beschikt evenmin over aanwijzingen hiertoe.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat haar bevoegdheid in het kader van huidig beroep, te weten de al dan niet erkenning van de status van vluchteling en de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, terzake niet toelaat over te gaan tot een toetsing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE